

de P. Olteanu sînt binecunoscute Rusiei kievienne și moscovite. Autorul nu indică nici o trăsătură specifică din regiunea transcarpatică.

P. P. Panaiteșcu, în recenzia sa la articolul lui J. Striedter presupune de asemenea că autorul povestirii slave despre Dracula a avut cunoștință de legende germane din secolul al XV-lea și că între aceste monumente ar exista o oarecare legătură. Din păcate, cercetătorul nu dezvoltă și nu argumentează îndeajuns această idee. Consideră oare P. P. Panaiteșcu coincidența între o serie întreagă de episoade a celor două tipuri de legende despre Dracula ca o mărturie a unei oarecare dependențe a povestirii slave de povestirea germană, a faptului că aceste episoade au trecut în povestirea slavă din izvor german? Am explicat deja, mai sus, de ce nici unul din tipurile legendelor despre Dracula nu poate fi socotit izvorul altor tipuri. De notat că, în expunerea lui P. P. Panaiteșcu, o astfel de presupunere ar fi contrazis argumentarea lui anterioară: dacă autorul povestirii era romîn și locuitor al regatului ungar, atunci de ce a trebuit, pentru descrierea istoriei țării sale, să se adreseze unor monumente scrise străine? Iar dacă am presupune că autorul povestirii slave nu a împrumutat faptele din povestirea germană, ci doar a cunoscut această povestire și i-a dat un răspuns, atunci împotriva acestei presupuneri vorbește împrejurarea că în 1481—1486 (cînd a fost scrisă povestirea rusă) povestirea germană nu era nicidecum larg cunoscută. Manuscrisul povestirii germane despre Dracula ne-a parvenit doar în două copii, din care una datează din secolul al XVI-lea, și nu există nici o mărturie despre răspîndirea largă a acestei povestiri în manuscrise. Iar broșurile tipărite, după cum am observat, au început să fie răspîndite, probabil, numai pe la sfîrșitul deceniului al 9-lea al secolului al XV-lea.

Păreră lui Ion Bogdan despre povestirea slavă ca monument scris de un călător rus pe baza povestirilor orale auzite în Ungaria și Moldova ni se pare invulnerabilă. La fel ni se pare și presupunerea în legătură cu autorul acestei povestiri, enunțată de același învățat. Povestirea rusă a fost scrisă după 1481 — deoarece autorul ei știe de înscăunarea lui Vlad Călugărul în acest an — pînă în februarie 1486, cînd, după cuvintele copistului versiunii « Kirillo-Belozersk », Efrosin, el a transcris pentru prima dată această povestire (în versiunea din 1490, ajunsă pînă la noi, povestirea a fost transcrisă a doua oară).

Chiar în această perioadă (1482—1484), în Ungaria și Moldova se afla trimisul rus Kurițin și însoțitorii săi. Feodor Kurițin era om cult și liber cugetător, autorul scrierii științifico-filosofice « Лаодикийское послание ». Ideea că Kurițin ar fi autorul presupus al povestirii despre Dracula a fost exprimată încă de A. H. Vostokov. Acestei păreri i s-a alăturat și I. Bogdan¹. Presupunerea lui

(*Limba povestirilor...*, p. 310). Vezi totuși formele analoage din « Ефремовская Кормчая » — « блудник и перлюбодеиць... мучение ждет » (*Древне-Славянская Кормчая XIV титулов без толкований*, Ed. lui V. V. Beneševici, Sankt-Petersburg, 1906, p. 551).

În monumentele rusești se întîlesc permanent adjective nominale prescurtate (« волоскы », « разумен », « угорскы » — *Limba povestirilor...*, p. 327), pe care P. Olteanu le socotește împrumutate din « limba populară carpatică » (vezi de ex., *Повесть временных лет*, partea I, p. 56: « Перуна древяну, а главу его сребрену, а ус злат ». Adaosul lui Ivan Ciornii la « Elinski letopiseț »: N. A. Kazakova și I. S. Luria, *Антифеодалные еретические движения на Руси XIV — нач. XVI в.*, Moscova - Leningrad, 1955, p. 280, « Ио Чръны »).

¹ A. H. Vostokov, *Описание славянских и русских рукописей Румянцевского музея*, Sankt-Petersburg, 1842, p. 502—503; I. Bogdan, *op. cit.*, p. 119—120.